ΜΙΚΡΕΣ, ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΡΟ ΒΑΡΚΑΡΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΒΑΡΚΑ

(Τοῦ ΠΙΕΡ ΛΟΤΤΙ)

"Οταν ἔμενα στὴ Σταμπούλ, ἤθελα νὰ περάσω μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν παραλία τῶν Θεραπειῶν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαλέξω μιὰ ἀπὸ τὶς βάρκες ποὺ περίμεναν στὸ μῶλο. Ἦσαν ὅλες ἕτοιμες, ὅπως πάντα, κομψὲς λίγο-πολύ, ἀρκετὰ καλοχρωματισμένες, μὲ τὰ ὡραῖα βελούδινα μαξιλάρια των ταχτοποιημένα.

Σὲ κάθε μιὰ περίμενε κι' ἕνας νέος βαρκάρης γεμᾶτος ὑγεία καὶ σφρίγος, μὲ γυμνὰ τὰ μπράτσα, ἕτοιμος νὰ πάσῃ τὸ κουπὶ καὶ νὰ δώσῃ στὴ βάρκα του φτερά.

Μανάχα ἡ πιὸ κοντινὴ σὲ μένα βάρκα, ἐκείνη τῆς ὁποίας ἦταν ἡ σειρά, φαινότανε φτωχότατη κοντὰ στὶς ἄλλες. Αὐτὴ δὲν εἶχε μαξιλάρια ἀπὸ βελοῦδο, ἀλλὰ κάτι μικρὰ στρωσίδια ἀπὸ κομμάτια τσίτινα, κουρέλια ξεθωριασμένα. Ἐν τούτοις ἦσαν μπουγαδιασμένα, καθαρά, σχεδὸν σιδερωμένα, κι' ὅλη ἡ βάρκα ἦταν φρεσκοπλυμένη, νοικοκυρεμένη καὶ παστρικιά. Μὰ, ἐπειδὴ δὲν ἤτανε μπογιατισμένη, φαινόντουσαν ὅλα τὰ μπαλώματά της καὶ τὸ σκέβρωμα τῶν σανιδιῶν της ἐξιστοροῦσε τὴν ἡλικία της, ὅπως ἡ ρυτίδες καὶ τὰ κουρελιάρικα ροῦχα τοῦ βαρκάρη της ἐξιστοροῦσαν τὴν φτώχεια του. Κι' ἦταν πολὺ γερος ὁ βαρκάρης, ἴσως πιὸ γερος ἀπ' τὴ βάρκα του...

Εἶπα πὼς ἡ βάρκα αὐτὴ ἦταν μπροστὰ-μπροστὰ καὶ σ' αὐτὴν ἔπρεπε φυσικὰ νὰ μπῶ. Κι' ὅμως, μὲ μιὰ ἄναυση ὑπερηφάνεια, πάτησα πάνω της, γιὰ νὰ περάσω στὴν πλαγινή της, μιὰ ἐντελῶς καινούργια καὶ φρεσκομπογιατισμένη ποὺ στὰ πλάγια της εἶχε καὶ χρυσᾶ σειρίτια.

'Ο γέρο βαρκάρης παραμέρισε νὰ μοῦ ἀφήσῃ θέσι, μὰ ἐγὼ, ὅπως πέρασα καὶ ξαπλώθηκα στὰ βελουδένια μαξιλάρια τῆς ἄλλης βάρκας, ἔρριξα τὴ ματιά μου στὰ ποικιλόχρωμα ἐκεῖνα τσίτινα κομματάκια τῆς παληᾶς βάρκας. Θὰ τὰ μπάλωσε βέβαια, συλλογίστηκα, ἡ γρηὰ γυναῖκα τοῦ καλοῦ γέρου. Θὰ τάπλυνε κατόπιν καὶ θὰ τὰ ψαλλίδισε ἡ ἴδια, θέλοντας νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ ὁπωσδήποτε ἐξωτερικὸ στὴν παλιὰ βάρκα, γιὰ νὰ μὴν προκαλῇ τὴν ἀποστροφὴ τῶν ἐπιβατῶν.

Συγχρόνως ὅμως συνάντησα τὸ βλέμμα τοῦ γέρου, ἕνα βλέμμα γεμᾶτο σιωπηλὸ παράπονο καὶ ἀπόγνωσι.

"Ενα αἴσθημα οἴκτου διέτρεξε τὴν καρδιά μου κι' ὅλη ἡ μέρα μου πέρασε μελαγχολική.

Λογάριασα, λοιπὸν, νὰ ξαναγυρίσω τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ προτιμήσω ἀπ' τοὺς ἄλλους αὐτόν, νὰ τὸν συγχαρῶ γιὰ τὸ ἁπλὸ γοῦστο τῶν φτωχικῶν μὰ καθαρῶν στρωσιδιῶν τῆς βάρκας του καὶ νὰ τὸν καλοκαρδίσω.

'Αλλ' οὔτε τὴν ἄλλη μέρα οὔτε τὶς ὑπόλοιπες μπόρεσα νὰ τὸν ξανάβρω...

Καὶ συλλογίζομαι τώρα — κι' ἂς φανῇ ἴσως παράξενο — ὅτι ἀπ' ὅλες τὶς κακοήθειες ποὺ διέπραξα στὴ ζωή μου, καμμιὰ ἄλλη δὲν μοῦ ἄφησε τόση τύψι, ὅσην ἡ περιφρόνησί μου στὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον γέροντα καὶ στὰ ξεθωριασμένα κουρέλια τῆς βάρκας του, ποὺ ἦσαν ὅμως τόσο καθαρὰ καὶ τόσο νοικοκυρεμένα!...

ὥμορφους περιπάτους καὶ πηγαίναμε πάλι μαζὺ τὴ νύχτα στὰ εὔθυμα κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ. Αὐτὴ ἡ συντροφιὰ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη, ὅπως μοῦ ἔλεγε, γιατὶ ἤθελε πάντα νὰ ζῇ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ φύλου του! 'Ομολογῆστε λοιπὸν ὅτι εἶνε μιὰ πολὺ ἀλλόκοτη ἰδιοτροπία!...

***

'Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, τέλος, εἶνε ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς ἀπ' ὅλους. Δὲν ὑπάρχει πιὸ εὔθυμος, πιὸ τρελλὸς Δὸν Ζουὰν ἀπὸ τὸν «Μπόμπ», ὅπως τὸν λένε ὅλοι οἱ «ἀστέρες». "Επαιξα μαζύ του στοὺς «Θαρραλέους Ἔρωτες», δίχως νὰ καταλάβω καμμιὰ κούρασι ἀπὸ τὴ δουλειά τοῦ «στούντιο». 'Ο «Μπόμπ» ξέρει νὰ διασκεδάζῃ τὴ «φίλη» του, νὰ τὴν κάνῃ νὰ γελάῃ μὲ τ' ἀστεῖα του καὶ νὰ τῆς φαίνεται εὐχάριστος ὅσο κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς γόητες τῆς ὀθόνης. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. 'Ο «Μπόμπ» παίζει διαρκῶς μὲ τὶς γυναῖκες καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Τὰ φιλιά του εἶνε τρελλά, διαστικά, ἐπιπόλαια, καὶ τὰ χάδια του, πειράγματα μᾶλλον παρὰ τρυφερότητες. "Εχει ὡστόσο κι' αὐτὸς τὶς ἰδιοτροπίες του. 'Η πιὸ παράξενη ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ μανία του νὰ σᾶς παίρνῃ κρυφὰ μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του στὶς πιὸ ἐξωφρενικὲς πόζες, ὅπως τὴν ὥρα ποὺ χασμουριέστε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχετε κλειστὰ τὰ μάτια σας, ὅταν ἔχετε σουφρωμένα τὰ φρύδια σας, τέλος στὶς πιὸ χωμικὲς στάσεις, ποὺ σᾶς κάνουν νὰ θυμώνετε ἢ νὰ ξεκαρδίζεστε στὰ γέλια, ὅταν σᾶς δείχνει ἄξαφνα αὐτὲς τὶς ἐκκεντρικὲς φωτογραφίες. Παρ' ὅλα αὐτά, τίποτα δὲν μοῦ εἶνε πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ «γύρισμα» ἑνὸς φίλμ μὲ τὸν Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, τὸν πιὸ ἔξυπνο, τὸν πιὸ πνευματώδη καὶ τὸν πιὸ «μουρλὸ» ἀπ' ὅλους τοὺς Δὸν Ζουὰν τοῦ Χόλλυγουντ».

ΜΑΙΤΖ ΕΒΑΝΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΦΑΓΑΣ

Κάρολο Ριγκουλό, ὁ ἀκατάβλητος. "Οπου τὸν φοβοῦνται κι' κῦτὲς ἡ ἀρρώστειες. Ἀγῶνες πολυφαγίας. Τί κατέβασε στὸ στομάχι του σὲ δυὸ γεύματα. Καταπληκτικὸ ρεκόρ. Πῶς κατετρέπωσε τὸν 'Ολλανδὸ ἀντίπαλό του κτλ. κτλ.

Στὸ Παρίσι οἱ ἀθληταὶ καὶ οἱ φιλαθλοι ὑποδέχτηκαν τελευταῖα, ἐν χορδαῖς καὶ τυμπάνοις τὸν Κάρολο Ριγκουλό, ποὺ εἶνε ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Κατέχει δηλαδὴ τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὴν ἄρσι βαρῶν, εἶνε μιὰ «γαλλικὴ δόξα». 'Ο Ριγκουλὸ γυρίζει ἀπὸ μιὰ περιοδεία του στὴν Γερμανία, στὴ Κοπεγχάγη, στὴ Στοκχόλμη, στὴ Βαρκελώνη, τὸ 'Ορὰν καὶ τὴν 'Αλεξάνδρεια, ὅπου χιλιάδες θεαταὶ τὸν ἀποθέωσαν.

'Ο Κάρολος Ριγκουλὸ ὅμως δὲν ἔχει μόνο τὸ ρεκὸρ τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀντοχῆς τοῦ ὀργανισμοῦ στὶς ἀρρώστειες, ἀκόμα δὲ καὶ στὴν πολυφαγία.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εὑρισκόμενος στὸ Χερβοῦργο, ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασι, ἔπεσε ξαφνικὰ ἄρρωστος στὸ κρεββάτι ἀπὸ ἐγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτιδα. Μετὰ δέκα μέρες ὅμως βρισκότανε στὸ πόδι. Μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ξανάπεσε πάλιν ἄρρωστος ἀπὸ παρατυφο. Μὰ ἔγινε καὶ πάλιν καλά. 'Αλλὰ ἡ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἀρρώστειες τὸν ἀδυνάτισαν πολὺ καὶ ἔχασε 26 ὀλόκληρα κιλὰ ἀπὸ τὸ βάρος του. Γερὸς ὅμως ὀργανισμὸς, ὅπως εἶνε, ἀνέρρωσε ταχύτατα. Ξανατῆρε πάλι τὸ βάρος του, κερδίζοντας 700 γραμμάρια κάθε μέρα, δηλαδὴ τριακόσια δράμια περίπου. Τώρα ὁ Ριγκουλὸ ζυγίζει 120 κιλὰ περίπου, δηλαδὴ 95 ὀκάδες πάνω-κάτω. Παρ' ὅλο δὲ τὸ βάρος του εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος.

"Οσο γιὰ τὴν πολυφαγία του, διηγεῖται ὁ ἴδιος πῶς κατετρόπωσε δυὸ φοβεροὺς ἀντιπάλους του.

'Ακοῦστε καὶ φρίξατε:

— "Οταν ἤμουν στὴ Χάβρη, λέει ὁ Ριγκουλό, μοῦ ἐσύστησαν ἕναν 'Ολλανδὸ γίγαντα ποὺ ἐζύγιζε 150 περίπου κιλὰ (117 ὀκάδες!) καὶ ποὺ εἶχε φήμη μεγάλου φαγᾶ, τρομεροῦ Γαργαντοῦα. 'Ο 'Ολλανδὸς αὐτὸς μ' ἐπροκάλεσε σὲ μονομαχία πολυφαγίας, ἐστοιχηματίσαμε ἄψε-σβύσε καὶ ὁ ἀγὼν διεξήχθη μὲ τὸ ἑξῆς μενοῦ: Πέντε ντουζίνες σαλιγκάρια, ἕνα κιλὸ καὶ 800 γραμμάρια (1 ὀκᾶ καὶ 250 δράμια) ἀλογίσιο κρέας, μιὰ κόττα ψητὴ ὁλόκληρη, τυρὶ καὶ 20 μπανάνες! Ρίχτηκα ἀγρίως στὸ φαγὶ καὶ ἐνίκησα. 'Ο ἀντίπαλός μου μ' ἐπροκάλεσε τότε νὰ ἐπαναλάβουμε τὴ μονομαχία μὲ 'Ολλανδικὰ φαγητὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξαναχαθήσαμε στὸ τραπέζι, μπροστὰ σ' ἕνα κιλὸ (312 1/2 δράμια) λαρδὶ (χοιρινὸ πάχος) μὲ ὁμελέττα ἀπὸ 24 αὐγὰ ὁ καθένας. Κατόπιν μᾶς ἐσέρβιραν ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη κόττα ψητή, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μπιφτέκι Σατωμπριάν, μετὰ τυρὶ καὶ φροῦτα καὶ στὸ τέλος καφὲ μὲ κρέμα.

Ἀ'Ο ἀντίπαλός μου ὅμως παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μετὰ τὸ σερβίρισμα τῆς κόττας, γιατὶ βαρυστομάχιασε. 'Εγὼ, ἀντιθέτως, ἔφαγα... ἡρωϊκῶς τὰ ὑπόλοιπα φαγητὰ τοῦ μενοῦ, τὸ μπιφτέκι Σατωμπριὰν δηλαδὴ, τὸ τυρί, τὰ φροῦτα, ἕπια καὶ τὸν καφὲ μὲ κρέμα καὶ στὸ τέλος ἔφαγα — ἐκτὸς προγράμματος — 72 σαρδέλλες τοῦ κουτιοῦ!!!»

Αὐτὸς εἶνε ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Κάρολος Ριγκουλό. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο λοιπὸν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν καλέσῃ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ τραπέζι!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΗΣ ΔΕΚΑΝΕΥΣ

'Ο λόρδος Κίτσενερ διηγόταν συχνὰ μιὰ νόστιμη ἱστορία μὲ ἥρωα κάποιον δεκανέα ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴ Νότιο 'Αφρική.

'Ο δεκανέας αὐτὸς ἦταν γνωστὸς σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του ὡς μοιρολάτρης στὸν ὑπέρτατο βαθμό. "Ενα βράδυ λοιπὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βγῇ περιπολία ἔξω ἀπὸ τὸ τὸ φυλάκιο, τὸν εἶδαν νὰ χώνῃ ἕνα περίστροφο στὴν τσέπη του. "Ενας ἄλλος δεκανέας, ὁ ὁποῖος πάντοτε τοῦ ἔμπαινε στὴ μύτη, ὅταν μιλοῦσαν γιὰ ζητήματα τύχης, θέλησε νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Τί; Παίρνεις περίστροφο μαζύ σου, συνάδελφε;

—"Ε! στὸ «κυνήγι» πάω... ἀπάντησε ἀτάραχος ἐκεῖνος.

—Μὰ ἐσὺ δὲν μᾶς ἔλεγες ὅτι ἅμα ἔρθει ἡ ὥρα σου νὰ πεθάνῃς, τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ; Τί τὸ παίρνεις λοιπὸν μαζύ σου τὸ περίστροφο;...

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε πονηρὰ ὁ μοιρολάτρης δεκανέας. Σκέφου τί γρουσούζικο πρᾶγμα θὰταν νὰ συναντήσω κανένα παλληκαρᾶ μαῦρο, ποὺ τύχει ἡ μοῖρα του γραμμένο νὰ σκοτωθῇ ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ σφαῖρα καὶ νὰ μὴν... ἔχω περίστροφο νὰ τοῦ ρίξω....